

modrou plochu, a pak se ozval děsný náraz, jako v symfonii končící vítěznou fanfárou, a rozletělo se přední sklo, roztránilo se v tisíce barevných sklíček a pak na chvíli světlo zmizelo, a pak náraz... A ticho a vůně spálených kostí, když jsem otevřel oči, byl jsem zasypaný skelnou tříští, měl jsem pocit, že jsem slyšel závěr Lisztových Les Préludes, visel jsem vzhůru nohama, moje manželka vedle mne visela taky hlavou dolů, tak směšné měla vlasy, tak jsme chvíli viseli a čekali jsme, kdy po tom nárazu začneme umírat, kdy začneme krváčet? Ale nic se nedělo, jen veliké ticho, a pak jsem viděl vzhůru nohama monterky, pak jsem stisknul knoflík od poutacího řemenu a padl jsem hlavou dolů, lidské ruce mne vytáhly a oči nad téma rukama byly zděšené, tam z druhé strany vytáhly lidské ruce i moji manželku, naříkala a začala plakat... co se nám to stalo? ptala se a já jsem jí řekl... Co jsi mi to udělala? A pak jsem se postavil na nohy, a tam v pozadí byla benzínová pumpa, a v tom dopoledním slunci napříč byla dodávka, modrá stěna dodávky, a v příkopě vzhůru nohama byl náš hnědý, čokoládový Escorte číslo tři- náct, zohavený k nepoznání... a o chladič dodávky byl opřený řidič dodávky, byl bleďý a už kouřil, opřený loktem a díval se na nás nepřátelsky a pokrčil rameny a řekl... Já

kolem místa neštěstí, padala ze mne skelna tříšť, ohmatával jsem se, z hlavy mi teklo trošku krve, ohmatal jsem se ještě jednou a jistil jsem, že mám zlomená žebra, chrastila pod mými prsty, chodil jsem sem a tam, došel jsem až k pumpě, tam umývali moji ženu, pak přijela sanitka, a pak ještě jedna a pak přijeli esenbáci v žlutém autě s nápisem VB a i ti esenbáci, když viděli to naše auto, tak byli bleďí... a já jsem se procházel sem a tam a cítil jsem jasně a přesně, že tohle auto, to že je tečka za temi všemi zábritymi kočkami, teď že moje nebesa jsou usmířena, byl jsem potrestán, a byla tak i usmířena ta nebesa, která jsou nad námi a která řídí náš osud... a usmíval jsem se, když mne požádali, abych nastoupil do sanitky, vypadly z kabátu sklíčka, usmíval jsem se i na rentgen v nymburské nemocnici a usmíval jsem se, když mi najodovali hlavu a stáhli zlomená žebra, usmíval jsem se celý týden, když jsem ležel v nymburské nemocnici, z vlasů mi vypadlo pár sklíček pro štěstí, protože jsem byl spasen. Kdokoliv se mne optal, jak jsem přežil tu havárii, všem jsem říkal s velkým smíchem, že to bylo velképepé, že se to podobalo té nejsilnější symfonické morální hudbě. V nemocnici se mnou ležel i ten nešťastný šofér, který tak jako já, tak jako moje žena, tak jako